

2007), авторку книжок про Лубни та відомих земляків.

Дошка до ювілею Лубен органічно вписується в міське середовище. Сподіваємося, що знак увічнення пам'яті про подію, встановлений через 25 років, буде нагадувати прийдешнім поколінням про людей, які доклали сили й теплоту душі до справи визначення реального історичного віку міста, котре виникло за Володимира Святославича на твердому броді через

Сулу з метою захисту порубіжних посульських земель на початку давньоруської історії.

До урочистої події лубенцями видано брошуру з біографічними нарисами про всіх дослідників, імена яких зазначені в тексті меморіальної дошки: Л.М. Кириленко, Л.С. Яковенко, Т.М. Дяченко (укл.). Історики, археологи, краєзнавці — їх вклад у встановлення дати заснування м. Лубни (до 1025-річчя заснування м. Лубни). — Лубни, 2013.

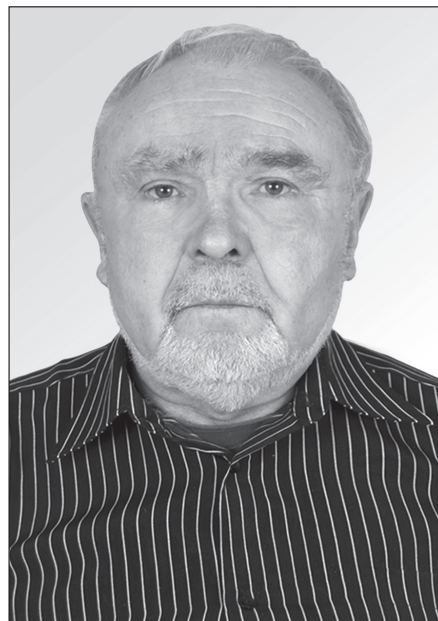
Т.М. ДЯЧЕНКО, О.В. СИДОРЕНКО

ПАМ'ЯТІ АНАТОЛІЯ СТЕПАНОВИЧА ОСТРОВЕРХОВА

Тяжкої втрати зазнала археологія України. 28 жовтня 2013 р. пішов з життя визначний вчений кандидат історичних наук Анатолій Степанович Островерхов — активний археолог-польовик, який дослідив багато пам'яток доби бронзи, раннього залізного віку та античного періоду, знаний фахівець з історії стародавнього скла й склярства на теренах України, автор понад 200 наукових праць (зокрема 11 монографій).

Анатолій Степанович народився 31 березня 1945 р. на Миколаївщині, деякий час жив, навчався та працював у Миколаєві (1952—1962 рр.), мав стати військовим (закінчив 1966 р. Тбіліське артилерійське училище). Але доля розпорядилась інакше. З осені 1966 р. А.С. Островерхов пов'язав своє життя та подальшу наукову діяльність з Одесою. Тут він успішно закінчив історичний факультет Одеського університету (1966—1971 рр.), а після аспірантури в Інституті археології АН УРСР (1972—1975 рр.) працював у відділі археології Північно-Західного Причорномор'я, а останнім часом (від 2009 р.) — в Одеському археологічному музеї НАНУ.

Анатолій Степанович мав великий творчий потенціал, який багато в чому йому вдалося

реалізувати. На це промовисто вказує не тільки кількість виданих ним праць, але й їх якість, а ще гідна подиву розмаїтість його інтересів. З-поміж найголовніших це — проблеми грецької колонізації Північного Причорномор'я, різні аспекти греко-варварських відносин, стародавнє виробництво (бронзолivarне, залізобробне, склярство), економіка й торгівля, питання сакральної сфери скіфської та грецької

© С.Б. БУЙСЬКИХ,
С.Б. ОХОТНИКОВ, Л.В. СУББОТІН, 2014

культур, наріжні проблеми античного та варварського мистецтва, насамперед плідне дослідження феномену греко-скіфського звірино-стилю, питання історичної географії, топографії, топонімії, гідронімії тощо.

Щойно вийшла колективна монографія «Стародавні культури Північно-Західного Причорномор'я» (Одеса, 2013), яку дослідник не встиг побачити і в якій значна частина розділів належить його перу. В планах було ще

кілька праць монографічного характеру, присвячених, зокрема, античним лоціям Північно-Західного Причорномор'я, стародавньому залізообробному та склоробному виробництву у регіоні, історії античної гліптики та ін. Сподіваємося, що колеги докладуть зусиль, аби видати їх.

Анатолій Степанович лишитьися в археології талановитим вченим, а в пам'яті колег — скромною та доброзичливою людиною.

*С.Б. БУЙСЬКИХ,
С.Б. ОХОТНИКОВ, Л.В. СУББОТІН*

СВІТЛОЇ ПАМ'ЯТІ АНАТОЛІЯ НЕДАШКІВСЬКОГО (10.01.1946—16.01.2014)

16 січня цього року сумна й несподівана звістка вразила співробітників Інституту археології. Не стало Анатолія Йосиповича Недашківського.

Він прийшов в Інститут у 1970-і рр. — молодий, з рудою кучерявою шевелюрою. Змінювалися водії, а Толя лишався. І, здавалося, буде завжди. Руда шевелюра посивіла, і Толя став Йосиповичем.

Професіонал, діловий, надійний, невибагливий до побуту — було вдачею мати такого водія в експедиції чи в розвідці. Дух пошуку захоплював його. Анатолій Йосипович мав золоті руки, такі необхідні що в облаштуванні табору, що в полегшенні розкопок. Там де був Анатолій, була надійність і затишок. А в авральній ситуації хватався за лопату.

Скільки він виїздив кілометрів? Казав, мабуть, декілька екваторів. Останнім часом весна для Анатолія Йосиповича розпочиналася з палеоліту на Висі, а осінь завершувалася в середньовічному Акермані. А влітку було Трипілля, скіфи, замки Поділля. Привізши одну експедицію, через кілька днів він вирушав з іншою. Та й у побутових справах до нього можна було звернутися — щось підвезти, перевезти, підсобити. Привітний і життєрадісний — з Анатолієм було легко й приємно спілкуватися. «Та зробимо», — такою була завжди його відповідь.

Анатолій Йосипович обоженював свою родину, дружину Валю.

Важко змиритися з втратою. Анатолія Недашківського будуть згадувати часто. І світла пам'ять про цю чудову людину лишитьися в наших серцях.

В.П. БІЛОЗОР, Ю.В. БОЛТРИК, С.А. СКОРИЙ